

CAMMINO DIRITTO

Rivista di informazione giuridica
<https://rivista.camminodiritto.it>

TERORISM CIBERNETIC: REPREZINTĂ APOLOGIE PUBLICAR DOCUMENT CARE IDOLATRIZEAZĂ ISIS

Prin sentința nr. 47489/2015, Înalta Curte de Casație și Justiție a stabilit că, e considerat document pe internet care susține ISIS. Să vedem care sunt detaliile acestei sentințe.

di **Alexandra Ivan**
IUS/17 - DIRITTO PENALE
Articolo divulgativo - ISSN 2421-7123

Direttore responsabile
Raffaele Giaquinto

Decizia nr. 47489/2015 a Înaltei Curți de Casație și Justiție

Înalta Curte de Casație, prin sentința din 1 decembrie 2015, nr. 47489, a stabilit că răș document, care propagă organizația teroristă numită Statul Islamic, reprezintă apc teroriste.(Art. 414, alin. 4, din codul penal, cu privire la Art. 270 bis din codul penal).

Subiectul se referă, în special, la publicarea pe două site-uri a unui document in limba ita s-au mai ivit înainte), care invită la susținerea “Califatului Islamic”, exaltând răspândirea și că, cu permisiunea lui Allah, aceasta va fi ultima voastră campanie, care va fi anihilată și în toate celelalte campanii, cu excepția că de această dată vom fi noi cei care vă vom asalta și voi niciodată. Dacă nu vă vom izbuti noi o vor face fii noștri și nepoții noștri.”

Înalta Curte de Casație consideră că acest tip de document nu este limitat doar la soli ideologice la Statul Islamic, a cărei natură de tip teroristic a fost deja recunoscută de dive internațional, dar și incitând în mod concret la “lupta și la cucerirea violentă de către orga acte teroriste)” și la “exaltarea răspândirii și extinderii sale, prin folosirea armelor”.

În mod particular, în document se spune nu doar că aderarea la Califat e obligatorie pe baz a religiei (“să știi că nu ai dreptul de a supune autoritatea unui Califat ales la o metodolog mod explicit la aderare: “frate și sora în Allah, nu a venit oare momentul de a susține U momentul de a susține Califatul lor? Grăbeștete în a oferi suport Califatului Islamic!”

Pe lângă faptul că, acest document scris în limba italiană avea scopul de a trezi interesul stabiliți pe teritoriul italian, dar și faptul că, a fost difuzat pe internet, îl face periculos dec număr nedeterminat de persoane.

Delictul de apologie, o scurtă prezentare și câteva argumente despre incidența cr suspect în ceea ce privește libertatea de exprimare.

Delictul de instigare și de apologie, au fost create pentru a proteja ordinea publică de acel forța lor de incitare și de consolidare a intențiilor criminale, pot îndemna publicul la comiter

Se consideră a fi o infracțiune de pericol real, după cum menționează **Curtea Constituțio 1970**^[1]. Prin urmare, trebuie verificat fiecare caz în parte, pentru a stabili că comportamentu predispusă, printr-o judecată ex ante, la instigări criminale.

O parte din jurisprudență afirmă că nu este suficientă acea judecată, în scopul integrării “manifestarea unei opinii pozitive în ceea ce privește un caz penal, deși pare dezgustător poate să apară la multe persoane”, de fapt e necesar ca din apologet să provină “riscul executarea altor delictes”^[3], și mai mult acel comportament e capabil de a provoca “în pr pericolul de a participa la faptul ilicit”^[4].

Sentința aici comentată, aderă la astfel de orientari, și având în vedere momentul istoric documentul în cauză a avut această atitudine.

Cu toate acestea, trebuie specificat că jurisprudența tradițională a susținut că natura este periculoasă, nefiind cerută situația concretă în ceea ce privește pericolul comiterii altor infra

Cea mai mare preocupare a celei de a doua orientari, este aceea de a se reuși a demonstra. Totuși, considerând aceste cazuri ca și infracțiuni presupuse a fi periculoase, pot prezenta comportamente care nu depășesc nivelul minim de ofensă și care țin de libertatea de expresie și Constituție.

În ambele cazuri, infracțiunea trebuie să fie publică, condiție esențială pentru a fi considerată publică, nu se poate verifica acea alarmă socială care este capabilă de a incita și să publice.

Trebuie totuși, specificat că, comportamentul de instigare e diferit de cel de apologie. Apoc un delict, cu excepția contravențiilor, intrând în categoria faptelor penale, fiind capabil liniștea socială; pe când comportamentul de instigare (din care fac parte și contravențiile) influența alte persoane în a comite anumite infracțiuni ^[6].

În conformitate cu acest punct de vedere, doctrina nu a reușit să sublinieze faptul că apologia legală, trebuie să existe posibilitatea concretă că faptul elogiabil va fi repetat, ținând cont de contextul și de momentul istoric și politic. În aceste condiții, se vorbește despre apologie ca o formă

Cu toate acestea, nu e foarte corect să se compare forma de instigare indirectă cu cea a directă dacă se ia ca referință diferența care există între comportamentul de apologie și cel de exaltare și justificarea unui anumit fapt sau acțiune, al doilea se manifestă în dorința de a participa la o infracțiune, și astfel se ajunge la descrierea delictului de apologie ca fiind instigare^[8], prin configurarea elementului subiectiv al apologiei în centrul acțiunii de incitare

O mare parte din jurisprudență afirmă că, conștientizarea delictului de apologie este generată de individ prin dorința acestuia în deplină conștiință de a face apologie la unul sau mai m

cealaltă parte a doctrinei^[10] și a jurisprudenței^[11] consideră că este vorba de o formă specială de delictului, numită “intenție instigatorie”.

Prin urmare, în cazul în care diferența între comportamentul de incitare și cea de apologie poate fi dificilă trasarea liniei de demarcație care există între apologie și propagandă manifestare a libertății de exprimare ce ține de dreptul constituțional.

Unele instanțe, cu toate acestea, au avut ocazia de a afirma că libertatea de exprimare considerată ca fiind absolută, aceasta fiind limitată când este necesar să se protejeze a constituțional, precum și necesitatea de a proteja pacea socială și siguranța publică^[12].

La o inspecție mai atentă, tocmai utilizarea libertății de exprimare poate integra infracțiunea de apologie, când se concretizează dând naștere unui scop criminal sau în darea unei hotărâri cu

Dintr-un punct de vedere comparativ, **Tribunal Constituțional Spaniol (sentința nr. 2/2010)** extinderii dreptului de liberă exprimare, spune că această libertate nu garantează “dreptul de a avea o anumită concepție despre istorie sau despre lume, cu convingerea deliberată în dispreț față de persoane sau grupuri de persoane pe baza unor anumite circumstanțe de tip personal, etnic și

Astfel, e dificil să se obțină hotărâri cu valoare pozitivă din date obiective, din care ar rezulta un pericol real, și să fie în conformitate cu interpretarea făcută în manieră generală de către juri

Dacă documentul care invocă sentința aici comentată, este o invitație clară pentru aderare la un mod evident reprezintă acel comportament de incitare sugestivă descrisă în norma penală pentru infracțiunile c.d. ce țin de opinia publică (ca și cel de apologie) să cuprindă și cauze de constituțional.

Nu putem uita, că aceste infracțiuni provin din acea ideologie represivă din anii ‘30, făcând posibil dezacord ideologic sau exprimarea de tip critic a gândirii, în special în domeniul de expresie, a fost necesară intervenția Curții Constituționale, care a încercat să dea o înțelegere în infracțiunii de apologie, deși sunt încă prezente multe limitări și puncte slabe.

Note și referințe bibliografice

[1] In particolare, la Corte Costituzionale rifiuta l'interpretazione dettata dalle Sezioni Unite quale perveniva ad una lettura così severa del reato di apologia che consentiva, non rievocazioni storiche, ma anche un possibile "controllo politico delle opposizioni". Cfr., Fio CEDAM, 1972.

[2] In tal senso, si è espressa recentemente Cass., 23 aprile 2012, n. 25833.

[3] Cass., 5 maggio 1999, n. 8779.

[4] Cass., 3 novembre 1997, n. 10641.

[5] Cfr., Cass., 18 novembre 1975, n. 10804, Cass., 27 ottobre 1994, n. 2997.

[6] Cfr., Cass., 6 aprile 1971, n. 1981.

[7] Cfr. MANZINI, Trattato di diritto penale, vol. IV, Utet, p. 305; ANTOLISEI, Manua Giuffrè, p. 233; NUVOLONE, I reati della stampa, Giuffrè; OLIVIERO, Apologia e istig Anche nei lavori preparatori del Codice si trovano riferimenti in tal senso, cfr. Relazio definitivo.

[8] Napoleoni, "Horror vacui" e false interpretazioni in tema di apologia di delitto, in Giur Fronza, Brevi note sulla teoria della "istigazione indiretta" in tema di apologia, in Giurispru

[9] Cfr. Cass., 11 giugno 1986 n. 13534; Cass., 5 luglio 1985, n. 2252.

[10] Fiandaca-Musco.

[11] Cass., 23 gennaio 1979, n. 5380.

[12] Cass., 18 marzo 1983.

[13] Sulla scorta di siffatta interpretazione, il Tribunale Penale numero 23 di Barcellon condannato un ventitreenne per il delitto di apologia al nazismo, avendo diffuso via web c xenofobo.

TERORISM CIBERNETIC: REPREZINTă APOLOGIE PUBLICAREA ONLINE A UNUI DOCUMENT
CARE IDOLATRIZEAZă ISIS
